

Christina Baker Kline

Trenul orfanilor

Traducere din engleză de
Mihaela Doagă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Rebecca Nelson

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Ovidiu Budușanu
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KLINE, CHRISTINA BAKER

Trenul orfanilor / Christina Baker Kline; trad.: Mihaela Doagă. -
București: Editura Trei, 2015
ISBN: 978-606-719-349-7

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Autor: Christina Baker Kline
Titlul original: Orphan Train

Copyright © 2012 by Christina Baker Kline

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-349-7

Prolog

Cred în fantome. Sunt cei care ne bântuie, cei care ne-au lăsat în urmă. De multe ori în viață i-am simțit în preajma mea, observând, văzând totul, în timp ce nimeni dintre cei vii nu știa sau nu se sinchisea de ce se întâmplă.

Am nouăzeci și unu de ani și aproape toți cei care au făcut cândva parte din viața mea sunt acum doar niște fantome.

Uneori aceste spirite mi s-au părut prezențe mai reale decât cei vii, mai reale decât divinitatea. Umplu tăcerea cu greutatea lor, densă și caldă, ca aluatul de pâine care dospește sub un ștergar. Bunica, cu ochii ei blânzi și pielea presărată cu pudră de talc. Tata, treaz, râzând. Mama, fredonând un cântec. Amărăciunea, patima băuturii și depresia s-au desprins de aceste întruchipări fantomatice, care mă consolează și mă ocrotesc de dincolo de moarte așa cum n-au făcut-o niciodată pe când trăiau.

Am ajuns să cred că acesta e raiul — un loc în amintirea altora, în care dăinuie ce e mai bun din noi.

Poate că sunt norocoasă — pentru că la nouă ani am primit în dar fantomele părinților mei, cu ce aveau ei mai bun, iar la douăzeci și trei fantoma celui ce a fost

dragostea vieții mele. Și pe sora mea, Maisie, care mi-e mereu alături, un înger pe umărul meu. Având un an și jumătate pe când eu aveam nouă ani, treisprezece ani când eu aveam douăzeci. Acum are optzeci și patru de ani față de cei nouăzeci și unu ai mei și e în continuare cu mine.

Nu sunt un substitut pentru cei vii, poate, dar nu mi s-a dat de ales. Fie găseam o alinare în prezența lor, fie cădeam la pământ, bocind după ceea ce pierdusem.

Fantomele mi-au șoptit să merg înainte.

Spruce Harbor, Maine, 2011

Prin peretele de la dormitor, Molly aude familia care a luat-o în plasament vorbind despre ea în camera de zi, chiar lângă ușa ei.

— Nu ne-am fi înhămat la așa ceva, spune Dina. Dacă aș fi știut că are atâtea probleme, n-aș fi acceptat în veci.

— Știu, știu.

Ralph pare obosit după voce. Molly știe că el e cel care a vrut să ia un copil în plasament. Cu mult timp în urmă, în tinerețe, pe când era un „adolescent cu probleme“, după cum i-a spus fără să-i dea amănunte, un asistent social de la școală îl înscrisese în programul de mentorat Big Brother și el a considerat mereu că „frațele mai mare“ — mentorul lui, cum îi spunea el — l-a ajutat să rămână pe calea cea dreaptă. Dar Dina a fost circumspectă față de Molly de la bun început. N-a ajutat nici faptul că, înainte de Molly, au avut în grijă un băiat care-a încercat să dea foc școlii primare.

— Am destule bătăi de cap la serviciu, zice Dina, ridicând glasul. N-am nevoie să mă trezesc cu rahaturi din astea și-acasă.

Dina lucrează ca dispecer la secția de poliție din Spruce Harbor și, din câte a văzut Molly, nu-s așa multe chestii care să-i dea bătăi de cap — câțiva șoferi în stare de ebrietate, câte o încăierare, jafuri mărunte, accidente. Dacă e să fii dispecer la poliție oriunde în lume, Spruce Harbor e probabil cel mai puțin stresant loc cu putință. Dar Dina e stresată din fire. Lucrurile cele mai mărunte îi provoacă nervi. E ca și cum ar presupune că totul va merge bine și, când nu se întâmplă așa — ceea ce, desigur, e valabil destul de des —, e luată prin surprindere și ofensată.

Molly e exact opusul Dinei. Atât de multe lucruri au mers prost în cei șaptesprezece ani de viață ai ei, încât a ajuns să se aștepte la rele. Când ceva chiar merge bine, nici nu știe ce să creadă.

Și exact asta s-a întâmplat cu Jack. Când Molly s-a transferat la liceul Mount Desert Island anul trecut, într-zecea, cei mai mulți colegi păreau că se dau peste cap s-o ocolească. Fiecare avea prietenii lui, bisericuța lui, și ea nu se regăsea în niciuna. E adevărat că nici ea n-a fost prea cooperantă; știe din experiență că e mai bine să fii dură și ciudată decât jalnică și vulnerabilă, și își poartă masca *Goth* ca pe o armură. Jack a fost singurul care a încercat să treacă dincolo de mască.

Era pe la jumătatea lui octombrie, în timpul orei de studii sociale. Când a venit momentul ca lumea să se împartă pe echipe pentru un proiect, Molly rămăsese pe dinafară, ca de obicei. Jack i-a propus să li se alătore lui și partenerii lui, Jody, care, evident, n-a fost prea încântată. Timp de cincizeci de minute, cât a ținut ora, Molly a stat ca o mătă, cu spinarea arcuită. De ce se purta atât de drăguț cu ea? Ce voia de la ea? Oare era unul dintre tipii ăia care se amuză făcând mișto de fata ciudată din

clasă? Oricare ar fi fost motivația lui, ea n-avea de gând să cedeze niciun pic. Stătea cu brațele încrucișate, cu umerii lăsați și părul negru și țepos căzându-i peste ochi. Ridica din umeri și mormăia când Jack îi puneă vreo întrebare, deși urmărirea ce i se spunea și s-a achitat de partea ei din proiect.

— Fata asta e tare ciudată, a auzit-o pe Jody bombănind la ieșirea din clasă, după ce s-a sunat. Îmi dă fiori.

Când Molly s-a întors și-a întâlnit privirea lui Jack, el i-a zâmbit, luând-o prin surprindere.

— Eu cred că e o tipă mișto, a zis el, uitându-se în ochii lui Molly.

Pentru prima dată de când se mutase la școala asta, Molly nu s-a putut abține: i-a zâmbit la rîndul ei.

În următoarele câteva luni, a aflat, pe bucăți, povestea lui Jack. Tatăl lui fusese un muncitor originar din Republica Dominicană care-o întâlnise pe mama lui la cules de afine în Cherryfield, o lăsase gravidă, se întorsese în țara natală pentru a se cupla cu o localnică și nu mai dăduse niciun semn de viață. Mama lui, care nu s-a căsătorit niciodată, lucrează pentru o bătrână bogată care are o casă pe plajă. Teoretic, Jack ar trebui să fie și el o oaie neagră, dar nu e. Are niște atuuri importante: se sparge-n figuri pe terenul de fotbal, are un zâmbet orbitor, ochi mari ca de vițel și gene ridicol de lungi. Și, deși refuză să se ia în serios, Molly s-a prins că e mult mai deștept decât recunoaște c-ar fi, probabil chiar mai deștept decât își dă el însuși seama.

Lui Molly i se rupe de talentul lui Jack la fotbal, dar inteligența e o chestie pe care o respectă. (Ochii de vițeluș sunt un bonus.) Propria ei curiozitate e singurul lucru care a ajutat-o să n-o ia razna. Odată ce ești *Goth*, asta

anulează orice așteptări de atitudine convențională, așa că Molly descoperă că e liberă să fie bizară în mai multe privințe. Citește tot timpul — pe holuri, la cantină —, preponderent romane cu protagoniști care au neliniști existențiale: *Sinuciderea fecioarelor*, *De veghe în lanul de seară*, *Clopotul de sticlă*. Copiază cuvinte mai neobișnuite într-un caiet pentru că-i place cum sună: *Cotoroașă*. *Mișel*. *Talisman*. *Matroană*. *Exasperant*. *Servil*...

Ca nou-venită, lui Molly îi plăcuse atitudinea distantă pe care o inspira masca adoptată de ea, neîncrederea și expresia precaută pe care o vedea în ochii colegilor ei. Dar, deși nu-i vine s-o recunoască, în ultimul timp acea mască începuse să i se pară apăsătoare. Îi ia o veșnicie să obțină aspectul dorit în fiecare dimineață, iar ritualuri pline de semnificații cândva — vopsitul părului negru ca pana corbului, cu șuvițe violet sau albe, conturarea ochilor cu creion negru, aplicarea fondului de ten cu câteva nuanțe mai deschis decât culoarea pielii, modificarea și coaserea a tot soiul de articole de îmbrăcăminte incomode — o scot din fire acum. Se simte ca un clovn de la circ care se trezește într-o dimineață și nu mai vrea să-și pună nasul roșu. Majoritatea oamenilor nu trebuie să facă atâtea eforturi pentru a rămâne în pielea unui personaj. Ea de ce-ar trebui s-o facă? Îi place să-și imagineze că în următorul loc în care va merge — pentru că întotdeauna există o nouă destinație, o nouă familie care-o ia în plasament, o nouă școală — o s-o ia de la capăt cu o nouă imagine, mai ușor de întreținut. Stilul *grunge*¹? Pisicuță sexy?

¹ Stil dezvoltat în anii '90, în jurul muzicii grunge, asociat cu o ținută simplă, *casual*, în opoziție declarată cu stilul extravagant din muzica anilor '80. (N. t.)

Probabilitatea ca asta să se întâmple cât de curând crește cu fiecare clipă care trece. Dina vrea de ceva vreme să scape de Molly și acum are un pretext numai bun. Ralph și-a pus obrazul cu privire la comportamentul lui Molly; s-a străduit din greu s-o convingă pe Dina ce dulce-țea de față se ascunde sub clăia aia de păr și machiajul turbat. Ei bine, acum o să-i crape obrazul de rușine.

Molly se lasă în patru labe și ridică volănașul brodat de la pat. Trage de sub pat două genți de voiaj viu-colorate, cele pe care Ralph i le-a cumpărat de la solduri, din magazinul L.L. Bean din Ellsworth (pe cea roșie scrie „Braden“, pe cea portocalie, cu model hawaiian, „Ashley“ — n-are idee dacă nu s-or fi vândut din cauza culorii, a stilului sau doar din cauza numelor alea de toată jena cusute cu ață albă). În timp ce trage sertarul de sus al dulapului, sunetul cu rezonanțe de percuție de sub cuvertură e înlocuit de *Impacto*, de la Daddy Yankee, într-o versiune care sună ca o tinichea.

— Ca să știi că sunt eu și să răspunzi la telefon, i-a spus Jack când i-a comandat soneria personalizată.

— *Hola, mi amigo*, îl salută când găsește în sfârșit telefonul.

— Hei, care-i treaba, *chica*?

— Oh, știi tu. Dina nu e prea încântată în momentul de față.

— Zău?

— Zău. E cam nasol.

— Cât de nasol?

— Păi, cred c-o să zbor de-aici.

Simte un nod în gât. Propria reacție o ia prin surprindere, având în vedere de câte ori a trecut printr-o versiune a acestui moment.

— Neah, vine replica. Nu cred.

— Ba da, răspunde Molly, scoțând un teanc de șosete și lenjerie din sertar și trântindu-le în geanta cu Braden. Îi aud vorbind despre asta dincolo.

— Dar trebuie să faci orele alea de muncă în folosul comunității.

— N-ai să vezi.

La în mână colierul cu amulete, care stă încurcat pe noptieră, și freacă lăntișorul de aur între degete, încercând să desfacă nodul.

— Dina zice că n-o să mă primească nimeni. Nu inspir încredere. Reușește să descurce lăntișorul cu degetul mare, descâlcind porțiunile suprapuse. Nu-i nimic. Am auzit că nu-i așa nasol la școala de corecție. O să fie doar câteva luni, oricum.

— Dar... n-ai furat cartea aia.

Ținând telefonul sprijinit de umăr, își pune lăntișorul, prinzându-l pe pipăite, și se uită în oglinda de deasupra dulapului. Are două dungi negre la ochi, ca jucătorii de fotbal american.

— Nu-i așa, Molly?

Faza e că — de fapt a furat-o. Sau a încercat. Era romanul ei preferat, *Jane Eyre*, și își dorea să-l aibă, să aibă exemplarul ei. La Librăria Sherman's din Bar Harbor nu aveau cartea și i-a fost rușine să-i ceară vânzătorului s-o comande. Dina nu era dispusă să-i dea un număr de card ca s-o comande online. Nu-și dorise niciodată ceva așa de tare. (Mă rog... de mult.) Și s-a trezit la bibliotecă, ingenuncheată între rafturile de beletristică, cu trei exemplare ale romanului, două în ediție broșată și una cartonată, pe raftul din fața ei. Deja împrumutase de două ori ediția cartonată. A scos cele trei exemplare de

pe raft, cântărindu-le în mână. A pus ediția cartonată la loc, lângă *Codul lui Da Vinci*. A pus la loc și ediția broșată mai nouă.

Exemplarul pe care și l-a strecurat sub elasticul de la blugi era vechi și uzat, cu paginile îngălbenite, cu pasaje subliniate cu creionul. Cotorul ieftin, prins cu lipici uscat, nu prea mai ținea paginile laolaltă. Dacă ar fi fost pus în vânzare la bazarul anual, nimeni n-ar fi dat mai mult de zece cenți pe el. Molly s-a gândit că nimeni n-avea să-i ducă lipsa. Aveau în stoc încă două ediții, mai noi. Dar la bibliotecă se instalaseră recent benzi magnetice antifurt și, cu câteva luni în urmă, patru voluntare, doamne la o anumită vârstă, care se dedicau cu entuziasm tuturor activităților de la biblioteca locală, petrecuseră mai multe săptămâni fixându-le pe copertile tuturor cărților, o sută zece mii în total. Așadar, când Molly ieși din clădire în ziua aceea, trecând prin ceea ce nici măcar nu-și dăduse seama că era un dispozitiv antifurt, se declanșă un țârâit puternic, insistent, la auzul căruia bibliotecara-șefă, Susan LeBlanc, se năpusti asupra ei ca un uliu.

Molly își mărturisi imediat fapta — sau mai curând încercă să spună că avusese de gând să împrumute cartea. Dar Susan LeBlanc nu se lăsa păcălită.

— Pentru Dumnezeu, nu mă insulta cu minciuni, zise. Am stat cu ochii pe tine. Mă gândeam eu că pui ceva la cale.

Și ce păcat că bănuielile i s-au confirmat! I-ar fi plăcut să fie surprinsă plăcut, măcar o dată.

— Of, nașpa. Pe bune? oftează Jack.

Uitându-se în oglindă, Molly își plimbă degetul peste amuletele de pe lăntișor. Nu prea-l mai poartă, dar, de fiecare dată când se întâmplă ceva și știe c-o va lua din

loc din nou, și-l pune la gât. Și-a cumpărat lăntișorul de la un magazin cu produse la preț redus, Mardsen's, din Ellsworth, și a pus pe el aceste trei amulete — un pește *cloisonné*, albastru cu verde, un corb din cositor și un urs brun minuscul — pe care tatăl ei i le-a dăruit când Molly a împlinit opt ani. Avea să moară câteva săptămâni mai târziu, după ce s-a dat cu mașina peste cap în timp ce mergea cu viteză pe autostrada I-95 într-o noapte cu polei. După moartea lui, mama ei, care n-avea decât douăzeci și trei de ani, a intrat într-o fază autodestructivă din care nu și-a mai revenit. Când Molly a împlinit nouă ani, locuia deja cu o nouă familie, iar mama ei era în închisoare. Amuletele sunt tot ce i-a rămas din viața ei de odinioară.

Jack e un tip de treabă. Dar se aștepta la asta. În cele din urmă, și el, ca toți ceilalți — asistenți sociali, profesori, asistenți maternali —, se va sătura, se va simți trădat, își va da seama că Molly nu merită atâtea bătăi de cap. Oricât de mult ar vrea să țină la el, și oricât de pricepută ar fi în a-l convinge, nu și-a îngăduit niciodată s-o facă. Nu e vorba că se preface, nu tocmai, dar o parte din ea păstrează întotdeauna distanța. A învățat că își poate controla emoțiile imaginându-și propria cavitate toracică sub forma unei cutii uriașe cu lanț și lacăt. Deschide cutia, îndeasă în ea orice sentimente stinghere, greu de stăpânit, orice undă de regret sau speranță răătăcită, și o închide bine la loc.

Ralph a încercat și el să vadă ce e mai bun în ea. E predispus la asta; vede binele chiar și când acesta nu există. Și, deși o parte din Molly îi e recunoscătoare pentru încrederea pe care i-a acordat-o, e puțin circumspectă. Aproape că o preferă pe Dina, care nu se obosește să-și

ascundă suspiciunile. E mai ușor să presupui că oamenii te vor surprinde neplăcut decât să fii dezamăgit când îți dau plasă.

— *Jane Eyre*? întrebă Jack.

— Ce contează?

— Ți-aș fi luat-o eu.

— Mda, mă rog.

Chiar și după ce-a intrat în belea și probabil că va fi alungată de-aici, știe că nu l-ar fi rugat în veci pe Jack să-i cumpere cartea. Dacă există ceva ce urăște mai mult ca orice când vine vorba de condiția de orfan e ideea că depinzi de oameni aproape necunoscuți, că ești vulnerabil în fața capriciilor. S-a învățat să nu aștepte nimic de la nimeni. Oamenii uită adesea de ziua ei de naștere; de sărbători toți își amintesc de ea doar în trecut. Trebuie să se descurce cu ce i se oferă și ce i se oferă coincide rareori cu ce-a cerut.

— Tare căpoasă mai ești, băga-mi-aș! exclamă Jack, ca și cum i-ar ghici gândurile. Uite în ce belele te bagi.

Se aude o bătaie energetică în ușă. Molly pune telefonul la piept și vede cum apasă cineva pe clanță. Asta-i încă o chestie — n-are broască la ușă, n-are niciun pic de intimitate.

Dina bagă capul pe ușă, strângând din buzele date cu ruj roz.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— În regulă. Stai să termin de vorbit la telefon.

— Cu cine vorbești?

Molly șovăie. Chiar trebuie să-i spună? Oh, ce mama naibii!

— Cu Jack.

Dina se strâmbă.

— Grăbește-te. N-avem toată noaptea la dispoziție.

— Vin imediat.

Molly așteaptă, uitându-se lung la Dina până când aceasta dispăre din prag, și pune telefonul la loc la ureche.

— Gata, mă așteaptă plutonul de execuție.

— Nu, nu, ascultă, zice Jack. Mi-a venit o idee. E un pic cam... dementă.

— Ce idee? spune ea îmbufnată. Trebuie să închid.

— Am vorbit cu mama...

— Jack, pe bune? I-ai zis? Deja mă urăște.

— Nu, stai, ascultă-mă până la capăt. Mai întâi, nu te urăște. Și doi, a vorbit cu doamna la care lucrează și s-ar părea c-ai putea să faci munca în folosul comunității la ea.

— Poftim?

— Da.

— Dar... cum?

— Păi, știi că maică-mea e menajera-dezastru.

Lui Molly îi place la nebunie cum spune el chestia asta — degajat, fără vreo nuanță critică, de parcă ar declara că mama lui e stângace.

— Deci, femeia vrea să-și pună în ordine ce are prin pod — cărți și hârtii vechi și rahaturi de-astea, coșmarul absolut al maică-mii. Și eu am venit cu ideea să te lase pe tine s-o faci. Pariez că ți-ai face cu ușurință pedeapsa de cincizeci de ore acolo.

— Stai așa — vrei să fac curățenie în podul unei babe?

— Mda. Activitatea perfectă pentru tine, nu crezi? Haide, știi cât de obsedată ești de ordine. Nu încerca s-o negi. Îți ții toate lucrurile aliniate pe rafturi. Toate hârtiile în mape. Și nu-i așa că-ți ții cărțile aranjate în ordine alfabetică?

— Ai observat chestia asta?

— Te cunosc mai bine decât crezi.

Molly trebuie să recunoască, oricât de bizar ar fi, că-i place să pună lucrurile în ordine. De fapt, cam e genul obsedat de ordine. Dat fiind că s-a mutat de atâtea ori de colo-colo, a învățat să aibă grijă de puținele lucruri pe care le are. Dar nu e sigură că e o idee bună. Să stea de una singură într-un pod cu miros de mucegai, umblând prin gunoaiele adunate de o babă?

Dar... având în vedere alternativa...

— Vrea să te cunoască, spune Jack.

— Cine?

— Vivian Daly. Bătrâna. Vrea să vii la...

— Un interviu. Trebuie să dau un interviu, asta vrei să spui.

— E o condiție necesară. Te simți în stare de asta?

— Am de ales?

— Sigur. Poți să te duci la pușcărie.

— Molly! zbiară Dina, bătând în ușă. Vino-ncoace odată!

— Bine! îi strigă Molly. Bine, îi răspunde apoi lui Jack.

— Bine ce?

— Mă bag. O să vin s-o cunosc. Să dau un *interviu* cu ea.

— Super. Oh, și... poate-ar fi cazul să te îmbraci în fustă sau ceva, ca să... știi tu. Și poate-ți mai scoți din cercei.

— Și cerceul din nas?

— Îmi place la nebunie cerceul din nas. Dar...

— M-am prins.

— Doar la prima întâlnire.

— E în regulă. Uite — mulțam.

— Nu-mi mulțumi pentru un gest egoist, vine replica. Vreau doar să te mai am un pic prin preajmă.

Când Molly deschide ușa de la dormitor și dă cu ochii de Dina și Ralph, cu mutre încordate, panicate, zâmbește.

— Nu vă faceți griji. Am găsit o metodă de a-mi face munca în folosul comunității.

Dina îi aruncă o privire lui Ralph, cu o expresie pe care Molly o recunoaște, după ani întregi în care s-a învățat să citească semnele pe chipurile părinților de împrumut.

— Dar vă înțeleg dacă vreți să plec. O să găesc eu altceva.

— Nu vrem să pleci, rostește Ralph, exact în momentul când Dina spune:

— Trebuie să stăm de vorbă.

Se uită lung unul la altul.

— Mă rog, spune Molly. E OK dacă nu merge așa.

Și, în clipa aceea, adoptând atitudinea de bravadă de la Jack, chiar e OK. Dacă nu merge, nu merge. Molly a descoperit demult că ea s-a confruntat deja cu mare parte din nenorocirile și dezamăgirile cu care alți oameni se întâlnesc de-a lungul unei vieți. I-a murit tatăl. Maică-sa a luat-o pe câmpii. A fost plimbată de colo-colo și respinsă de nenumărate ori. Și, cu toate astea, respiră, doarme și se dezvoltă. Se trezește în fiecare dimineață și se îmbracă. Așadar, când ea zice că e OK, vrea să spună, de fapt, că știe cum poate supraviețui aproape oricărei încercări. Și acum, pentru prima dată de când se știe, are pe cineva care are grijă de ea. (Care-i faza cu el, pe bune?)

Spruce Harbor, Maine, 2011

Molly trage aer în piept. Casa e mai mare decât și-a închipuit — un monolit alb, în stil victorian, cu arabescuri și obloane negre. Chiorându-se la ea prin parbriz, observă că arată imaculat — nicio urmă de vopsea scorojită sau de mușgai, probabil c-a fost văruiată recent. Fără îndoială că bătrâna are angajați care se îngrijesc constant de casă, o armată de albinuțe în slujba reginei.

E o dimineață caldă de aprilie. Pământul e cleios, de la zăpadă topită și de la ploaie, dar azi e una dintre acele zile rare, blânde, care prevestesc o vară de vis. Cerul e de un albastru strălucitor, cu nori mari, pufoși. Peste tot par să fi răsărit pâlcuri de brândușe.

— OK, tocmai îi spune Jack, uite care-i treaba. E o doamnă cumsecade, dar cam scorțoasă. Știi tu — nu e genul prea zâmbitor.

Parchează mașina și-i strânge umărul.

— Dă din cap, zâmbește și totul o să fie bine.

— Câți ani ziceai că are? bombăne Molly.

E supărată pe ea însăși că are emoții. Cui îi pasă? Femeia nu e altceva decât un hârciog bătrâior care are nevoie de ajutor ca să scape de toate rahaturile adunate.